

Saša Antić: Vjerujem da idemo nabolje, jer dno smo već dotakli

27/12/2021

Naslovna fotografija: Marko Prpić/PIXSELL

Nemoguće je govoriti o angažiranoj glazbi u Hrvatskoj, a da vam odmah ne padnu na pamet pojedini stihovi splitskog benda **The Beat Fleet**. Još na prvom albumu iz 1997., „Ping-pong (umjetnost zdravog đira)“, TBF-ovci precizno i slikovito opisuju put droge i sve sudionike u tom začaranom krugu u pjesmi „3-logija jada“, a „ST stanje uma“ i danas se često koristi kao sintagma za splitski (i dalmatinski) mentalitet. Pjesma „Heroyix“ s albuma „Maxon Universal“ iz 2004. možda najbolje opisuje hrvatsko stanje uma i 17 godina nakon objave i dalje je vrlo aktualna. Iza svih tih, ali i brojnih drugih tekstova stoji **Aleksandar Saša Antić**, glazbenik, kantautor i, prije svega, pjesnik. Osim u TBF-u, Saša djeluje i samostalno pod

pseudonimom **Alejandro Buendija**, a njegov prošlogodišnji album „Škrinja“ neslužbeno je proglašen soundtrackom ovog vremena. [Antić](#) za P-portal govori o tome zašto se bavi ovakvom vrstom umjetnosti, kakva je to umjetnost zdravog đira i koji su njegovi mehanizmi za očuvanje zdravog razuma u aktualnoj pandemiji.

Brojne vaše pjesme progovaraju o društvenim anomalijama, pomaže li vam pisanje da se lakše nosite sa svim onim što vas nervira u društvu?

Sigurno da da, ne može se zanemariti terapijska uloga umjetnosti uopće, a meni osobno puno pomaže kad sam sebi uspijem artikulirati i objasniti neke stvari.

Smatrate li da je uloga umjetnika da progovara o društvenim problemima kroz svoju umjetnost?

Ne nužno, ali nekad se to nameće kao odgovornost svakoga, pa tako i umjetnika. Osim toga, povijest umjetnosti u najvrjednijim djelima epohe u pravilu traži i naglašava njihovu komunikaciju sa svjetskim duhom i stavlja ih u kontekst nekog društvenog trenutka, znači da je društvena svijest inherentna dobroj umjetnosti. Osobno najviše cijenim umjetnost koja jezgrovito i duhovito progovara o položaju neprilagođenog pojedinca u društvu i svijetu.

Foto: Duško Jaramaz/PIXSELL

Što je to što vas trenutno najviše tišti u aktualnoj društvenoj atmosferi?

Pa sigurno ova medijski isforsirana podjela na vaksere i antivaksere, u kojoj je sve crno bijelo. Stvaraju se tabori, i nema mjesta za stav, što je i moj osobni, a to je vjera u cjepivo kao civilizacijski doseg, ali protiv obaveznog cijepljenja i protiv COVID potvrda. S tim da mislim i da mRNA cjepiva nisu dovoljno istražena da bi se davala ljudima.

Na vašim koncertima pojavljuju se u prvim redovima „neki novi klinci“ koji otkrivaju vaše pjesme stare i više od 20 godina. Donose li nam ti mladi neku bolju budućnost?

Sigurno im nije lako, svijet je danas više nego ikad konfuzan i kompleksan, istina je zamagljena, imperativ uspjeha i profita je presnažan, velika su

geopolitička preslagivanja u tijeku, razočarani su sa stanjem države i planete koju im ostavljamo. Ali ipak vjerujem da idemo nabolje, možda zato što smo dno već dotakli. Vjerujem u odgoj i obrazovanje, pogotovo kod nas. Mladi su sigurno puno više od nas osjetljiviji po pitanju tolerancije i [ljudskih prava](#), imaju višu ekološku svijest, ali opet to sve ima konkretnu društvenu vrijednost jedino ako djeluju u okvirima skromnosti i altruizma.

Koliko su stvari u državi promijenile od TBF-ovog albuma Ping-pong (umjetnost zdravog đira)?

Mislim da smo danas sigurno na jednoj višoj civilizacijskoj stepenici od 90-ih, na to ukazuju najviše i zadnji izbori, obzirom da su u Zagrebu i Splitu dobile građanske inicijative, a ne ideološke stranke. A mislim da je i standard veći.

Foto: Marko Prpić/PIXSELL

A koliko ste se vi kao umjetnik promijenili od tada?

U svojoj jezgri ne previše, možda sam jedino postao tolerantniji na ljudsku

glupost i zlobu, lakše prihvaćam nesavršenu ljudsku prirodu, ne sudim, i ne optužujem.

Kakva je to umjetnost zdravog đira?

Stvaranje bez imperativa uspjeha i zarade.

Kakvo je trenutno hrvatsko stanje uma?

Obzirom na potrese i pandemiju poprilično preplašeno i zbunjeno, ali opet mislim da ima i jednu konstantu vedrine i egalitarizma, što ulijeva nadu i optimizam.

Foto: Marko Prpić/PIXSELL

Jesmo li kao društvo previše indiferentni na sve probleme koje imamo?

Sigurno, kao i svako drugo, pretpostavljam. Treba puno vremena da neko društvo, kao i pojedinac, postane svjesno svojih grešaka, a onda i hrabrosti

i snage da se ti problemi rješavaju.

Koji su vaši mehanizmi za preživljavanje i očuvanje zdravog razuma u 21. stoljeću u Hrvatskoj za vrijeme pandemije?

Što više kretanja u prirodi, zdrava prehrana, zeleni čaj, i naravno najbitnije, nošenje šešira, jer stvari su krenule nizbrdo otkad ljudi više ne nose šešire kao prije. I ne doživljavati sebe i ono šta radimo previše ozbiljno.

Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.